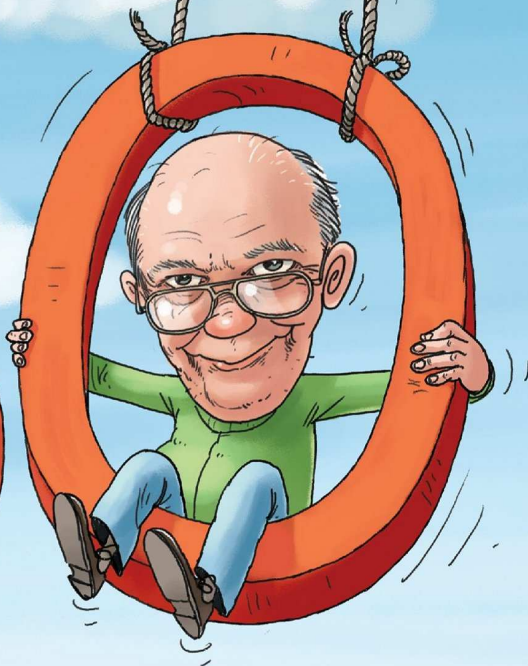

Heiki Vilep

juttu ja luuletust
väikestele sõpradele

Heiki Vilep

50

juttu ja luuletust
väikestele sõpradele

Tartus, 2010

Toimetas Piret Bristol
Kujundas Heiki Vilep
Küljendas Margus Nõmm
Kirjastas A-Disain OÜ

Kõik õigused kaitstud © Heiki Vilep
www.vilep.com, vilep@vilep.com

ISBN: 978-9985-9754-3-5

Erilised tänud:

Tänan oma lapsi - Kertut, Mihklit, Atsi,
Eliset, Madlit ja Villiamit koerustükkide eest!
Ilma nendeta seda raamatut kindlasti olemas ei oleks.

Kallid väikesed sõbrad!

Sain nüüd 50 aastat vanaks ja otsustasin sel puhul ühe raamatu kaante vahele kokku koguda jutud ja luuletused, mille kohta olen teilt kõige rohkem kirju saanud ja mida olen ise teiega kokku saades teie esituses kõige rohkem kuulnud. Vahepeal on päris mitu aastat mööda läinud ja paljud raamatud on poodidest otsa saanud. Seepärast ongi teil võimalus siin uuesti kohtuda Kapiukse kollidega, Mihkliga, kes kuulas vaikuse hääli, Roosa printsessiga, kellel oli kõik olemas, Janiga, kes käis Varjudemaal seiklemas ja muidugi Liisu, Madli ja Atsiga Liisu-juttude raamatutest. Siit ei puudu ka Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja, Une-Mati oma udujuttude ja lammastega ning nael Niilo, kelle suurimaks unistuseks oli saada haamriga vastu pead. Nende kaante vahele mahuvad veel tillukesed Nele ja Kati, kes läksid kadunud jõule otsima, poiss Jan, kes elas nõiutud linnas ja isegi mees, kes suurest rahakogumisest topiseks muutus.

Väikese meeldiva üllatusena olen siia lisanud ka üht-teist päris uut – sellist, mida veel üheski minu raamatus kirjas ei ole. Mul on hea meel, kui see kogumik leiab koha teie raamaturiiulil ja nii mõnelgi võib-olla ka südames. Kohtumiseni!

Heiki Vilep

Heiki Vilep

KAPIUKSE KOLLID

Kapiukse kollid

Jan oli lohakas poiss. Oma asju ei hoidnud ta sugugi hästi. Klotsid ja autod vedelesid põrandal laiali, mängukaru rippus paelapidi ukselingi küljes ja pildiraamatute lehtede nurgad olid rullis. Ema pidi Jani kogu aeg manitsema:

“Kuidas sa küll nii lohakas oled! Head lapsed koristavad alati pärast mängimist oma asjad kokku.”

Mõnikord Jan püüdis hea laps olla ja asjad kokku korjata, aga unustas juba järgmisel päeval jälle kõik laiali.

Ühel õhtul, kui Jan juba voodis oli, vaatas ta magama jäädes riidekapi ukse puidumustrit ja hakkas igasugu asju ette kujutama. Talle näis, et üks pikk sinka-vonkaline triip on jõgi ja tumedamad laigud selle kõrval on põõsad. Kui ta veel natuke aega vaatas, kujutas ta juba ette kauguses kõrguvaid mägesid ja ühte imelikku linna. See oli rohkem nagu koobaste linn.

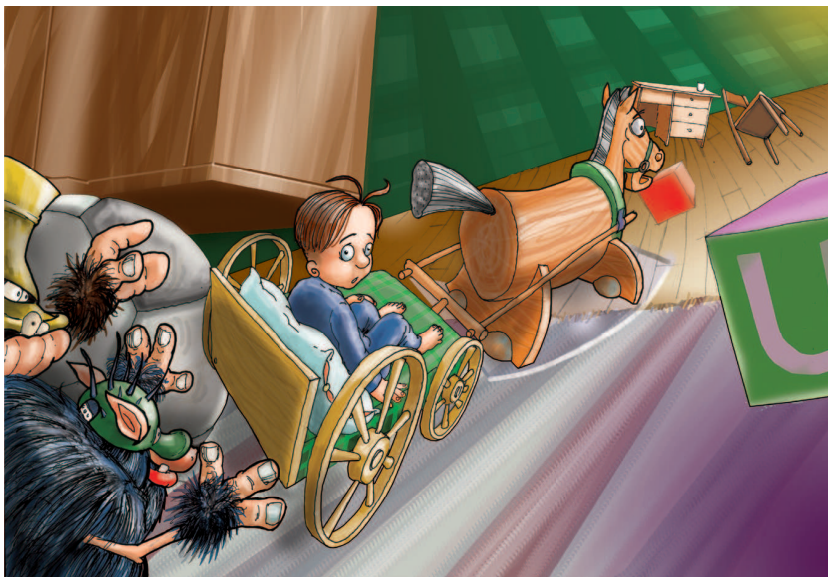
Jan muudkui vaatas ja vaatas ja lõpuks juhtus midagi väga veidrat. Ühes koopas oleks keegi justkui liigutanud. Jan pingutas silmi ja tööpoolest – ka teistes koobastes liikusid ringi pikad varjud. Jan hakkas kartma ja tõmbas teki üle pea. Kui ta jälle teki alt välja julges piiluda, oli kapiuks nagu kapiuks ikka. Jan aga vaatas edasi ja korraga tekkisid koobastesse uuesti pikad liikuvad varjud. Varjud olid suurte kollide moodi, kes pidevalt üksteisega kokku põrgates edasi-tagasi sebisid.

Lõpuks hakkas Janile tunduma, nagu oleksid kollid võtnud suuna tema poole. Nad kasvasid ja kasvasid ning Jan koos voodiga taganes neist kaugemale. Tuba venis hästi-hästi suureks. Nii suureks, et aken, millest tänavalatern sisse paistis, kahanes väikeseks täpiks kauguses.

Koos toaga kasvas ka Jani hirm. Voodi, milles ta lamas, muutus vankriks, ja kiikhobu, mis muidu oli nurgas külili lebanud, oli nüüd rakendatud Jani voodi ette ja paistis päris hobuse suurusena.

Kollid kapiuksel olid juba nii suureks kasvanud, et ei mahtunud enam uksele ära ja hakkasid sealt maha ronima. Kõige suurem neist trampis oma koledate kapjadega ja vibutas kolme pika sõrmega käsi Jani suunas.

“Nöö!” hüüdis Jan kiikhobusele ja see pistis tuhatnelja kappa-ma. Kusagil kaugel silmapiiril pidi olema toa vastassein ja sinnapoolle nende sõit läski.

“Mida ma nüüd küll peale hakkan?” mõtles Jan. Kaugusest kostis juba koletut kabjaplaginat ja kollidel käis järel üleskeerutatud tolmupilv. Kõige suurem koll purskas ninasõõrmetest tuld välja ja mõirgas hirmsa häälega.

“Mul on abi vaja!” mõtles Jan. “Kus on mu tankid ja tinasõdurid? Kus on mu klotsid, et ehitada kindlust?”

Kiikhobu oli juba jõudmas ukseni, mis viis koridori. Uks oli nii suur ja kõrge, et Jan pidi pea päris kuklasse ajama, et lõppu näha. Seal üleval rippus paela otsas Jani mängukaru. Karumõmm oli samuti kõvasti kasvanud ja paistis nüüd Janist mitu korda suurem.

“Brrrrrr!” tegi Jan ja kiikhobu peatus. “Me peame ta siit alla aitama! Tema kaitseks meid kollide eest!”

“Ta on nii kõrge!” hüüdis kiikhobu. Tuletõrjeauto redelit oleks vaja!”

“Meil ei ole aega!” arvas Jan ja vaatas kollide suunas. Need

muudkui lähenesid ja lähenesid koos üleskeerutatud tolmutpilvega.

“Otsime sõdurid üles!” hõikas Jan hobusele ja nende sõit läks edasi piki seinääärt.

Mõneminutilise kihutamise järel märkasid nad tinasõdurit, kes istus põrandal, selg vastu seina, ja popsutas rahulikult piipu.

“Häda on tulemas!” karjus Jan juba eemalt. “Suured kollid! Palju kolle!”

Vana tinasõdur ajas ennast püsti ja vaatas silmapiiri poole. Sealt paistis selgesti kätte tolmutpilv, mida kollid üles keerutasid.

“Kus ülejäänud sõdurid on?” küsis Jan.

“Kuhu sa nad jätsid?” küsis tinasõdur vastu. Nüüd oli Jan korraga enda peale väga pahane.

“Tugitool!” tuli talle meelde. “Viimati lükkasin nad jalaga tugitooli alla eest ära, et ema neid ei näeks ja ma ei peaks koristama.”

Tinasõdur hüppas vankrile ja nad suundusid galoppi lastes kauguses mäena kõrguva tugitooli poole. Kui nad kohale jõudsid, nägid nad kahtekümnet sõdurit murelt maas põõnamas. Mõni norskas kohe nii kõvasti, et vaiba karvad õõtsusid.

“Häda!” karjus Jan. “Suur häda! Ja teie magate siin rahulikult!” Üks ohvitser ajas end istukile ja vaatas unesegasena Janile otsa.

“Ise sa meid siia tugitooli alla pikali jätsid!”

“Palun vabandust!” ütles Jan ja tema põsed värvusid punaseks.

“Äratus!” karjus ohvitser ja sõdurid hüppasid üksteise järel püsti. Seejärel kamandas ohvitser:

“Joondu! valvel!”

Jan tõusis vankris püsti ja seletas sõjameestele:

“Kapiukse kollid tulid oma koobastest välja ja tahavad nüüd meie tuba vallutada. Me peame nad tagasi lööma!”

Sõdurid vaatasid kauguses kasvavat tolmutpilve ja kõige vanem neist võttis sõna:

Järg raamatus...

Kogu raamatu lugemiseks peaksid ostma pdf-faili siit:

[RAAMATUPOOD](#)

Heiki Vilepi teised lasteraamatud:

- 2002 – Lasteluulekogu „Tere“
- 2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“
- 2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“
- 2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“
- 2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“
- 2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“
- 2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“
- 2005 – Jutukogu „Liisu“
- 2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“
- 2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“
- 2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“
- 2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“
- 2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“
- 2007 – Lasteluulekogu „Padjasõda“
- 2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja“
- 2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava võti“
- 2008 – Lasteluulekogu „Kellakägu“
- 2008 – Jutukogu „Une-Mati udujutud“
- 2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi)
- 2009 – Lasteluulekogu „Habemega nali“
- 2009 – Muinasjutukogu „Nõiutud linn“

2009 – Jutustus “Kapiukse kollid planeedil X”

2010 – Juubelikogumik “50 juttu ja luuletust väikestele sõpradele”

2010 – Jutukogu „Liisu ja hullumaja puhvet“

2010 – Muinasjutt „Kadunud jõulud“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi ja J. Baljasnaja)

2011 – Jutustus “Üle põhjatu kuristiku”

2011 – Lasteluulekogu “Puupeapuu”

NB!

Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:

vilep@vilep.com

Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:

<https://www.facebook.com/heikivilep>

Heiki Vilep

KAPIUKSE KOLLID JÄLLE PLATSI

Kapiukse kollid jälle platsis

Onu Peeter oli suur ülemus. Ta oli ehitusfirma juht. Niikaua kui Jan mäletas, käis onu Peeter alati ringi ülikonna ja lipsuga. Samas oli onu Peeter lapsest saati lohakas. Kõik imestasid, kuidas ta üldse nii suureks ülemuseks sai. Mõnikord oli Jan käinud isaga onu Peetri töö juures. Ehitusplats, kust nad läbi pidid minema, oli alati sassis nagu prügimägi. Tõstukijuht ei mahtunud oma tõstukiga õiges kohas ringi pöörama ja pidi tegema suure tiiru ümber valesse kohta mahapanud prahihunniku.

„Ma ei saa ju varsti enam üldse liikuda!“ pahandas tõstukijuht alatasta. „Vaadake nüüd, mis siin toimub,“ osutas ta prahihunnikule. „Kui see niimoodi jätkub, peate hakkama telliseid ja tsementi ise laoplat-silt kohale tirima!“

„Saage hakkama, pole hullu!“ ütles onu Peeter töölistele. „Maja peab tähtajaks valmis olema! Meil ei ole siin aega muudkui koristamisega tegelda!“

Nii möödus päev päeva järel. Ajapikku muutusid kraanaautojuht, tõstukijuht ja lõpuks ka ülejäänud töölised järjest lohakamaks. Kärud, millega prahti veeti, jäeti, kuhu juhtus, ja lauavirnad takistasid liikumist. Ehitusmaterjalid vedelesid kõikjal jalus ja klaasvill vettis vihma käes. Masinad seisis mööda õue ja aiaääri laiali.

„Saage hakkama, pole hullu!“ ütles onu Peeter muudkui.

Ühel hommikul istus onu Peeter oma kabinetis laua taga ja püüdis vägisi silmi lahti hoida. Ta oli öösel halvasti maganud ja võitles nüüd unega. Korraga kuulis ta justkui kusagilt kaugelt veidraid hääli. Need sarnanesid alguses suure looma mõirgamisega, aga läksid siis üle pikaks kähisevaks vilinaks.

„Huuu!“ ehmus onu Peeter poolunest üles. „Mida see küll peaks tähendama!?“

Kusagil lähedal oleks keegi justkui naernud. Sellise käriseva ja õõnsa häälega. Onu Peeter kargas püsti ja tundis, et laud libiseb tal eest ära. Ta haaras lauaservast kinni, aga see muudkui libises ja libises. Lõpuks hakkas laud kasvama. Varsti ei ulatunud onu Peeter enam lauaservast kinni hoidma ja ronis toolile, mis samuti oli juba rinnakõrguseks kasvanud. Kiirelt heitis ta pilgu aknast välja ehitusplatsile. Seal valitses sünge hämarus.

„Kas ma magasin terve päeva maha ja nüüd on juba õhtu ja kõik on koju läinud?“ käis tal peast läbi. „Ja nüüd näen ma jubedat und ja ei suuda üles ärgata?“

„Ei, armas ülemus,“ kostis kusagilt kaugelenihkunud seina äärest vastik hauatagune hääl, „kõik alles algab!“

Riidekapi ukse puidumuster oli hakanud liikuma. Kapiuksel laiuvad tumedad ringid oleksid justkui elanud. Nende sees toimus liikumine.

Onu Peeter vaatas enda ümber ja märkas, et kabinet oli veninud ilmatu suureks. „Põgeneda!“ oli ta esimene mõte. „Siit tuleb ruttu põgeneda!“

Ta ei jõudnud oma mõtet veel lõpuni mõelda, kui märkas, et varjud kapiukse tumedates laikudes muutusid jubedateks kollideks, kes edasi-tagasi siblides üksteisega kokku pörkasid.

Onu Peeter lasi ennast tooli külge rippu ja kukutas põrandale. Ta

lõhi jalatallad valustasti ära, sest tool oli jõudnud temast palju kõrgemaks kasvada.

Nüüd jooksis onu Peeter kõigest väest kabineti ukse poole, kuuldus selja tagant hirmsaid mõirgeid. Silmanurgast nägi ta veel, kuidas kapiukse puidumustri seest hüppas põrandale suur koll, kellel oli hästi palju silmi ja püstitõstetud kätest sirutusid välja kolm karvast sõrme.

„Ära siit!“ mõtles onu Peeter ja jõudis ukseni. Ukseprao vahelt libistas ta end koridori ja jäi õudusega vaatama kümmet trepiastet, mis lahutasid teda välisuksest. Astmed olid nii kõrged, et ta pidi end tagurpidi alla libistama. Viienda astme juures lõi ta küünarnuki valusasti ära.

„Masinad tuleb appi võtta!“ käis Peetril peast läbi. Kui ta lõpuks välisukse vahelt õue jõudis, avanes talle kohutav pilt. Prahihunnikud kõrgusid mägedena ja masinad seisid nende keskel nagu hiiglased. Onu Peeter jooksis ummisjalu tõstuki poole ja kukkus mitu korda kõhuli. Kontoriukselt aga kostis juba mõirgamist.

„Tulevad!“ käis onu Peetril peast läbi.

Lõpuks jõudis ta tõstukini, ronis mööda pilpaid ja tsemenditükke trepiastmeni ja vinnas end üles. Järgmine aste oli nii kõrge, et onu Peeter pidi hüppama, et servast kinni saada. Kui ta lõpuks kabiini jõudis, paistis juhiistmelt vaid tõstukijuhi käsi, mis üle serva lõdvalt alla rippus.

„Juhan!“ karjus onu Peeter. „Juhan, ärka üles!“

Juhan matsutas läbi une ainult suud ja pööras mõmisedes külge. Onu Peeter ronis mööda käigukangi üles ja venitas ennast juhiistmele. Ta raputas Juhanit õlgadest, kuni too lõpuks silmad avas.

„Juhan, jama on lahti! Mingisugused koletised ronisid kapiukselt maha ja ajavad mind taga!“

Juhan ei saanud esimese hooga midagi aru. Onu Peeter aga viipas

kontori poole ja nüüd Juhan nägi. Ta nägi, kuidas suur prahihunnik kontori lähedal elama hakkas. Keegi pöörane oli prahihunniku sisse roninud ja tuuseldas seal nüüd meeletult. Prahti ja tolmu lendas igasse kanti ja kohati paistis selle seest kaks kolmesõrmelist karvast kätt.

Alles nüüd märkas Juhan, et on tilluke nagu päkapikk. „Mis siin toimub?“ küsis ta hetkega ärkvele virgudes.

„Ma ju räägin,“ kordas onu Peeter, „Kapiukse kollid ründavad! Pole aega seletada, vaja nad tagasi ajada!“

Juhan sügas põhjalikult kukalt ja püüdis mõelda.

„Me peaks oma masinad kokku ajama ja tegema mingi vaba platsi, kust neile paras vastulööb anda...“ Ta vaatas ilmatu suuri käigukange ja vangutas pead. Siis tuli tal idee:

„Sina, Peeter, roni ette akna peale ja hakka mind juhendama ja rooli pöörama, mina aga hüppan alla ja liigutan kange.“

Onu Peeter upitas end armatuurlauani ja vinnas siis akna ette istuma. Juhan aga hüppas põrandale ja surus õla vastu kangi. Selleks, et kang liiguks, pidi ta jalgadega esiistmelt ja seintelt tuge otsima.

„Käik sisse!“ kamandas onu Peeter ja Juhan surus hambad ristis kangi. Onu Peeter tahtis jõuda kraanaautoni, aga tee peal kõrgusid kolm suurt prahihunnikut. Ta tahtis juba kellegagi pahandama hakata, aga siis meenusid talle enda sõnad:

„Saage hakkama, pole hullu!“ Peetri lohakus maksis talle nüüd valusasti kätte.

Kõigest jõust kangutas ta rooliratast, et juhtida tõstukit ümber suure prüghunniku. Ta oli juba poolest hunnikust möödas, kui märkas, et see hakkas vulkaanina tööle.

Hunniku tipust kerkis üles suur tolmusammas ja tõstuki katusele langes kolinal prahti. Hambad ristis keeras onu Peeter jälle rooliratast ja nii õnnestus neil jõuda teise prahihunnikuni. See aga hakkas koost lagunema veel enne, kui nad selleni jõudsid. Nelja kanti lendas

laiali tellisejuppe ja toikaid. Tõstuki aknasse tekkis mõra.

„Vaheta käiku!“ karjus onu Peeter. Juhan võttis viimase jõu kokku ja liigutas kangi. Tõstuk murdis ennast läbi prahi kolmanda hunniku juurde. Onu Peeter väänles kogu kehaga rooliratta kallal ja lõpuks õnnestus neil jõuda kraanaautoni. Nad hüppasid Juhaniga auto astmelauale ja vinnasid end porilauale. Juhani õlgadele toetudes õnnestus onu Peetril ronida kapoti peale.

Läbi esiakna oli näha, kuidas tillukeseks muutunud kraanajuht Silver esiistmel tukkus.

„Miks kõik magavad?“ ei mahtunud onu Peetrile pähe. Ta tampis raevukalt rusikatega vastu esiklaasi ja Silver ajas lõpuks silmad pärani.

„Mis lahti?“

„Kollid! Kapiukse kollid ründavad!“ karjus onu Peeter.

„Mida?“ ei kuulnud Silver läbi klaasi. Onu Peeter osutas prahihunnikute poole, kus märatsesid juba kõik kollid. Silver upitas end

küljeaknast vaatama ja ei saanud unisest peast millestki aru.

„Miks ma nii väike olen?“ vaatas ta autos ringi. „Ja kust on tekkinud siia need hiiglaslikud prahimäed? Ja kes on need napakad, kes prahti laiali loobivad?“

Ta keeras pingutusega paar tiiru käepidet ja küljeukse klaas vajus allapoole.

„Tee lahti, jah!“ karjus onu Peeter ja Silver punnitas veel. Lõpuks oli ta üleni higine, aga sai aknaklaasi siiski alla. Peeter tiris ka Juhani kapotile ja koos ronisid nad kraana küljeaknast sisse.

Ühiste pingutustega kruvisid nad akna jälle kinni. Nüüd surusid kõik kolm nina vastu klaasi ja jälgisid toimuvat. Keset kõige suuremat prahihunnikut seisis võidukalt Tolmutaja – suurte sarvede ja maani ulatuva habemega koll. Tema uhke habe lehvis tuules ja ta käed olid puusas. Tolmutaja tegi korraga kohapeal mitu tiiru ümber iseenda ja keerutas nii palju tolmu üles, et mõnda aega polnud teda üldse näha.

Järg raamatus...

Kogu raamatu lugemiseks peaksid ostma pdf-faili siit:

[RAAMATUPOOD](#)

Heiki Vilepi teised lasteraamatud:

- 2002 – Lasteluulekogu „Tere“
- 2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“
- 2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“
- 2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“
- 2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“
- 2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“
- 2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“
- 2005 – Jutukogu „Liisu“
- 2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“
- 2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“
- 2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“
- 2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“
- 2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“
- 2007 – Lasteluulekogu „Padjasõda“
- 2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja“
- 2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava võti“
- 2008 – Lasteluulekogu „Kellakägu“
- 2008 – Jutukogu „Une-Mati udujutud“
- 2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi)
- 2009 – Lasteluulekogu „Habemega nali“
- 2009 – Muinasjutukogu „Nõiutud linn“

2009 – Jutustus “Kapiukse kollid planeedil X”

2010 – Juubelikogumik “50 juttu ja luuletust väikestele sõpradele”

2010 – Jutukogu „Liisu ja hullumaja puhvet“

2010 – Muinasjutt „Kadunud jõulud“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi ja J. Baljasnaja)

2011 – Jutustus “Üle põhjatu kuristiku”

2011 – Lasteluulekogu “Puupeapuu”

NB!

Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:

vilep@vilep.com

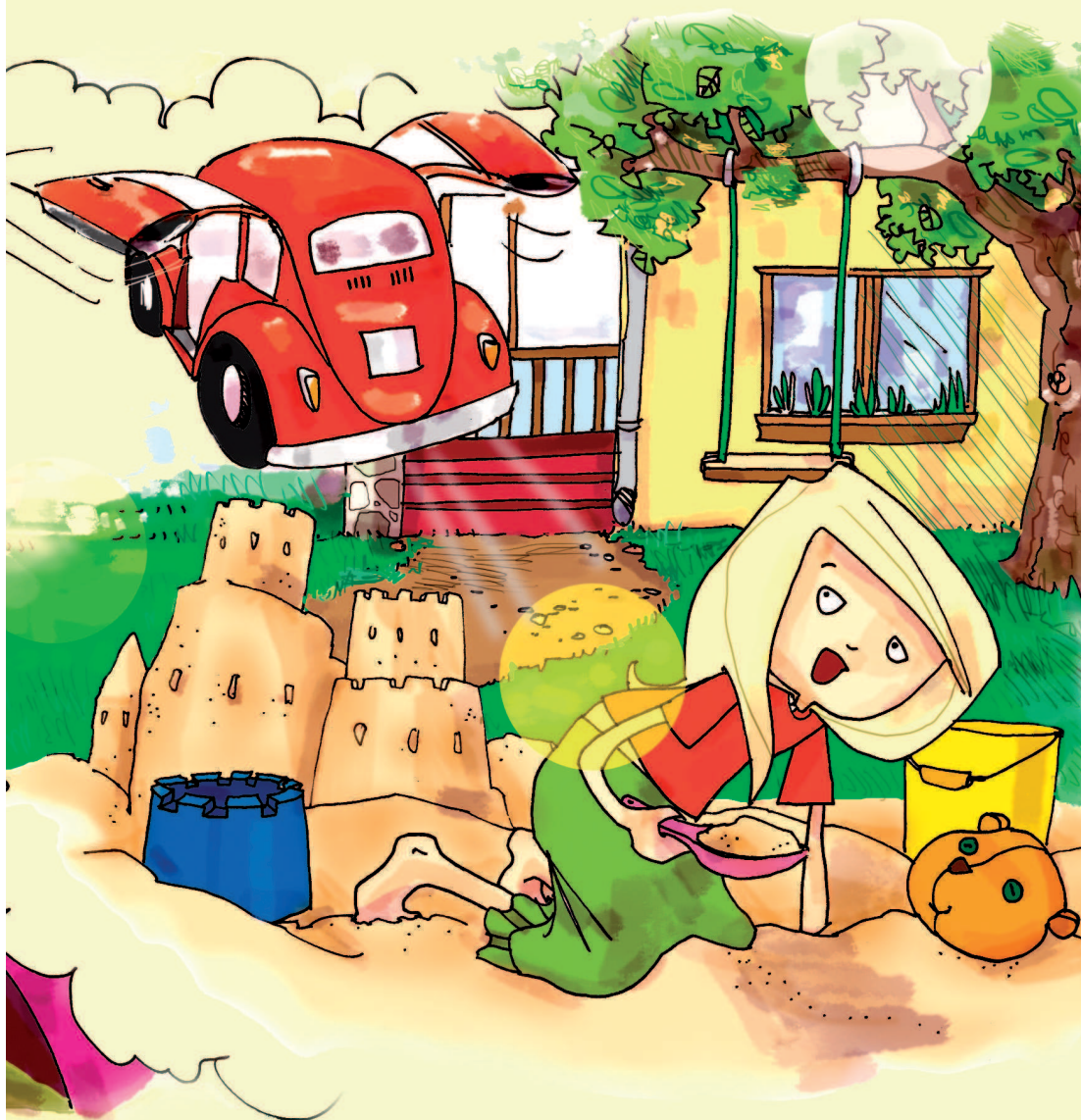
Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:

<https://www.facebook.com/heikivilep>

Heiki Vilep

LIISU

Puuksutatav Joosep ja ülejäänud pere

Hommik oli imeline. Päike paistis aknast sisse ja oli pehme kollase põrandavaiba päris soojaks kütunud. Liisu sirutas jalad üle nariääre rippu. Kodu on ikka üks kõige mõnusam koht maailmas, arvas ta. Pealegi oli tal hiljuti olnud sünnipäev ja ta oli saanud juba nelja-aastaseks.

„Suur tüdruk!“ oli öelnud vanaema.

„Kohe päris suur tüdruk juba!“ oli noogutanud vanaisa.

Kahekorruselise nari alumisel korrusel magas, suu lahti, kahekse-aastane vend Ats. Liisu ronis mööda redelit alla päikese-soojale vaibale, kummardus Atsi kohale ja kõditas näpuga venna keelt. Ats lõi hambad õrnalt õekese sõrme ja tiris teda tasakesi juustest.

„Ai! See pole aus!“ kaebas Liisu, kuigi tal valus ei olnudki.

„Inimese uni on püha,“ teatas Ats.

„Misasi see püha on?“ tegi Liisu, nagu ei saaks midagi aru.

Ats mõtles natuke aega ja vastas:

„Noh, minu uni. Minu uni, see ongi püha.“

„Kas siis pühapäev on see päev, kui Ats tahab palju magada?“

„Just,“ oli Ats Liisu seletusega väga rahul.

„Siis on ju kogu aeg pühapäev!“

Veel oli peres pisitilluke roomav pamp nimega Madli. Madli ei osanud veel kõndida ega rääkida. Küll aga oli ta väljaspool kahtlust kõige rõõmsam ja rahulikum olend perekonnas. Võib-olla terves linnas. Madli võis vahel tund aega järjest, vahel rohkemgi omaette mängida. Sakutas karukesi ja jänkusid, keerutas mänguautode rataid ja tiris juustest niigi pulstis nukkusid. Sealjuures rääkis ta midagi ainult temale arusaadavas keeles ja vahel isegi pahandas.

„Madli on ikka üks täitsa positiivne tüüp,“ ütles isa tihti.

Köögist kostis lauanõude klõbinat ja see võis tähendada ainult üht – varsti saab süüa. Suur must kass Joosep, kes oli Atsi jalutsis maganud, tõstis korraks pead ja nuusutas õhku. Tema silmades oli ilme, nagu tahaks ta öelda:

„Vara veel, pikutan veel pisut.“

„Veidike läheb veel aega jah,“ kinnitas Ats, nagu oleks Joosep oma mõtte valjult välja öelnud.

„Sööma!“ hõikas ema köögist. Esimesena jõudis kööki Joosep. Joosep oli üldse rohkem nagu koera eest: selline tark ja rahulik. Magas Atsi jalutsis ja urises võõraste peale.

Joosepi roheline kauss oli pliidi kõrval nurgas ja selle lakkus ta tavaliselt väga puhtaks.

„Mis meil siis täna plaanis on?“ küsis ema, kui kõik lauas olid. Isa vaatas Atsile ja väiksele Liisule otsa:

„Ma arvan, et täna on aeg teha üks vägev jäätisepidu!“

„Jäätisepidu! Jäätisepidu!“ kilkas Liisu ja oleks äärepealt toolilt

maha kukkunud. Liisu oli üldse püsimatut ja vallatu plikatirts. Vana-ema ütles tema kohta alatihti:

„No see tüdruk ei püsi küll ei pütis ega kotis!“

Ats oli siis ette kujutanud, et Liisu on pütis ja pütt rappub ja rappub ning lõpuks lendavad lauad laiali ja Liisu seisab võidurõõmsalt, käed puusas, keset katkiseid pütilaudu. Täitsa tore ütlemine, arvas Ats.

„Aga jäätisepidu tuleb ainult siis, kui hommikusöögi kenasti ära sööte,“ teatas ema.

„Siis ei mahu ju jäätis enam kõhtu,“ vaidles väike Liisu.

„Küll ta mahub,“ ütles ema.

„Siis ma lähen suureks nagu pall ja veeren mäest alla jõkke,“ seletas Liisu.

„Jajah,“ sekkus Ats, „ja mina saan sinuga jalgpalli mängida.“

„Sööge nüüd ometi ja jätke see söögilauas jutustamine!“ noomis ema.

Joosep sai esimesena valmis, nagu ikka, ja ronis Atsile sülle. See juba vist kasside komme on – endal kõht täis, aga ikka ronib veel mingit pala norima. Mõnikord Ats andiski talle salaja paar ampsu.

Järg raamatus...

Kogu raamatu lugemiseks peaksid ostma pdf-faili siit:

[RAAMATUPOOD](#)

Heiki Vilepi teised lasteraamatud:

- 2002 – Lasteluulekogu „Tere“
- 2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“
- 2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“
- 2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“
- 2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“
- 2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“
- 2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“
- 2005 – Jutukogu „Liisu“
- 2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“
- 2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“
- 2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“
- 2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“
- 2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“
- 2007 – Lasteluulekogu „Padjasõda“
- 2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja“
- 2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava võti“
- 2008 – Lasteluulekogu „Kellakägu“
- 2008 – Jutukogu „Une-Mati udujutud“
- 2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi)
- 2009 – Lasteluulekogu „Habemega nali“
- 2009 – Muinasjutukogu „Nõiutud linn“

2009 – Jutustus “Kapiukse kollid planeedil X”

2010 – Juubelikogumik “50 juttu ja luuletust väikestele sõpradele”

2010 – Jutukogu „Liisu ja hullumaja puhvet“

2010 – Muinasjutt „Kadunud jõulud“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi ja J. Baljasnaja)

2011 – Jutustus “Üle põhjatu kuristiku”

2011 – Lasteluulekogu “Puupeapuu”

NB!

Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:

vilep@vilep.com

Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:

<https://www.facebook.com/heikivilep>

Heiki Vilep

LIISU

LIIVAAUGUS

Lugu sellest, kuidas Liisu sõjas sanitariks käis

Poisid olid kogunenud õue sirelipõõsa taha salanõu pidama. Kõigil olid käes puust relvad – kellel püss, kellel automaat, kellel püstol. Tulemas oli suur sõda naaberhoovi poistega. Kõige tähtsam oli vallutada majatagune küngas, mille tippu oli kaevatud auk ja kus oli hea varitseda. Naaberhoovi poisid olid endale sinna pesa teinud ja see tuli tagasi võidelda.

„Mina tahan ka sõtta,” ütles väike Liisu ja tiris Atsi varrukast. „Ma oskan rohtu anda ja haava siduda.”

„Sina oled veel väike,” arvas naabri-Toivo. „Sa ei jõua eest ära joosta ja sind tapetakse kohe maha.”

Liisul tuli vägisi nutt peale ja siis ütles Ats:

„Las ta olla pealegi, jätame ta siia tagalasse ja toome haavatud sõdurid ise siia sidumisele.”

„Hea küll,” oli Toivo päri, „aga vaata, et sa pead põõsaste seest välja ei pista!”

Liisu oli väga õnnelik ja jooksis kohe tuppa emme käest sidet ja arstirohtu küsima. Emme andiski talle ühe rulli marlit ja purgiga vitamiine. Pani kõik oma vanasse käekotti ja koti ilusasti Liisule üle õla, risti üle kõhu. Nüüd oli Liisu nagu päris sanitar kohe. Ta kiirustas tagasi õue, et sõtta mitte hiljaks jääda.

„Ats ja Mati!” käsutas Toivo, kes oli kõige tähtsam. „Teie lähete luurele!”

„Just nii!” kraaksatasid Ats ja Mati nagu ühest suust.

„Hiilite ümber maja ja vaatate, kui palju neid on. Selge?”

„Just nii!” vastasid Ats ja Mati, „vaatame, palju neid on!” Nad tõmbasid seljad küüru ja hiilisid piki majaseina minema.

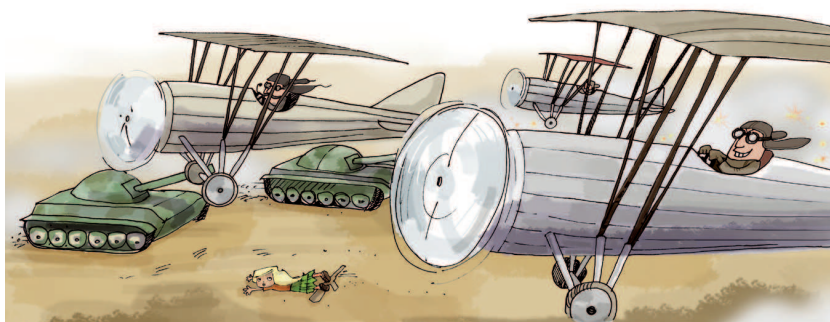
„Ma tahan ka midagi teha,” ütles Liisu, kui poisid olid kõhuli põõsa taha maha heitnud ja varitsesid vaenlase tulekut.

„Heida pikali, Liisu, muidu lastakse sind kohe maha ja meil ei olegi siis sanitari,” sosistas Toivo üle õla.

Liisu heitis selili murule ja hakkas pilvi vaatama.

„Vihma hakkab vist sadama,” arutles ta kõva häälega.

„Kuss!” sisistasid poisid, „sa reedad meie asukoha ära!” Ja Liisu oli kuss. Ta oli kuss päris kaua aega ja vaatas muudkui pilvi. Pilvedes oli niipalju igasugu asju – üks pilv meenutas maja ja teine laeva, kolmas oli nende armsa auto kujuline ja üks väiksem väga

laia seelikuga tüdruku moodi. „See olen vist mina,“ arutles Liisu.

Kui ta oli juba üsna kaua pilvi vaadanud, tuli talle uni peale. Liisul vajusid silmad kinni ja ta nägi unes, et jookseb keset sõjavälja ja ümberringi plahvatavad pommid. Tankid mürisesid ja lennukid lendasid pea kohal. Keegi karjus midagi kõva häälega ja sõdurid kukkusid. Korraga märkas ta Atsi, kes oli haavata saanud ja lebas külili maas. Liisu võttis ruttu kotist marlirulli ja sidus Atsi haige jala kinni. Siis aitas ta venna püsti ja Ats lonkas Liisu õlale toetudes üle lahinguvälja sirelipõõsa poole. Pommid muudkui lõhkesid ja püssid paukusid. Kui nad sirelipõõsa taha jõudsid, aitas Liisu Atsi pikali ja pani oma koti talle pea alla. Ta silitas õrnalt Atsi pead ja lohutas:

„Küll sa terveks saad, Ats, ära nuta!“

„Ma ei nutagi,“ vastas Ats. „Mehed ei nuta ju!“

Siis võttis Ats võttis Liisul käsivarrest kinni ja ütles tähtsal ilmel:

„Tead, Liisu, sa pead mu püssi ära tooma. Mu püss jäi sinna kohta maha, kus ma haavata sain. Tuled sa sellega toime?“

„Muidugi tulen!“ oli Liisu kohe valmis minema. „Ma toon su püssi ära, Ats!“ Ja ta pistiski juba jooksu selle koha poole, kust ta haavatud venna leidnud oli. Jälle plahvatasid pommid ja jälle paukusid püssid. Lennukid lendasid madalalt üle pea ja tankid kihu-

tasid Liisust mööda. Haavatud sõdurite vahel teed otsides jooksis Liisu muudkui edasi ja edasi, aga Atsi püssi ei näinud kusagil. Siis komistas ta millegi otsa ja ennäe – oligi venna puust püss. Ainult nüüd oli tal toru nagu päris püssil ja oli ka päästik, mida näpuga tõmmata, et pauk välja tuleks. Liisu end püsti ja vaatas ringi. Kõik kohad olid haavatuid täis ja künka otsas, mida Ats ja tema sõbrad vallutama pidid, lehvis võõras sinine lipp. Liisu mõtles, et kui ühtegi tervet sõdurit enam pole, siis võiks ta ju ise sõduriks hakata. Pealegi oli tal nüüd venna püss ka. Liisu võttis maast püssi ja astus otsustavalt künka poole. Ta ronis neljakäpulkil mööda künkanõlva üles ja kui oli jõudnud juba peaaegu tippu, võttis püssi ja pani selle toru künka otsas asuva augu servale. Siis piilus ta vargsi üle auguserva ja nägi seal naaberhoovi kõige suuremat poissi Vellot.

„Käed üles!“ kamandas Liisu ja Vello tõstis püssitoru ees käed üles.

„Viska lipp mäest alla!“ käsutas Liisu edasi ja Vello viskas lipu mäest alla. Nüüd võttis Liisu taskust oma roosa taskurätiku, korjas maast toika ja sidus taskurätiku toika otsa.

„Sa oled nüüd vangis,“ teatas Liisu Vellole ja torkas toika maasse püsti. „Ja meie lipp lehvib nüüd siin mäe otsas ja mägi on meie!“

Siis astusid nad sirelipõõsa poole – Vello ees, käed üleval, ja Liisu püssiga järel. Kui nad sirelipõõsa juurde jõudsid, võtsid poisid neid rõõmsate hüüetega vastu ja karjusid „Hurraaaaa!“

Liisu oli väga uhke. Kõik olid mustade nägudega ja üleni mullased, aga ometi õnnelikud, et kungas oli tagasi võidetud.

„Liisu,“ raputas korraga keegi teda õlast, „ärka üles!“

Liisu ajas ennast unesegasena istuli ja ei saanud millestki aru.

Järg raamatus...

Kogu raamatu lugemiseks peaksid ostma pdf-faili siit:

[RAAMATUPOOD](#)

Heiki Vilepi teised lasteraamatud:

- 2002 – Lasteluulekogu „Tere“
- 2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“
- 2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“
- 2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“
- 2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“
- 2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“
- 2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“
- 2005 – Jutukogu „Liisu“
- 2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“
- 2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“
- 2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“
- 2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“
- 2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“
- 2007 – Lasteluulekogu „Padjasõda“
- 2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja“
- 2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava võti“
- 2008 – Lasteluulekogu „Kellakägu“
- 2008 – Jutukogu „Une-Mati udujutud“
- 2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi)
- 2009 – Lasteluulekogu „Habemega nali“
- 2009 – Muinasjutukogu „Nõiutud linn“

2009 – Jutustus “Kapiukse kollid planeedil X”

2010 – Juubelikogumik “50 juttu ja luuletust väikestele sõpradele”

2010 – Jutukogu „Liisu ja hullumaja puhvet“

2010 – Muinasjutt „Kadunud jõulud“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi ja J. Baljasnaja)

2011 – Jutustus “Üle põhjatu kuristiku”

2011 – Lasteluulekogu “Puupeapuu”

NB!

Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:

vilep@vilep.com

Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:

<https://www.facebook.com/heikivilep>

Sisukord

Jutud:

1. Kapiukse kollid	5
2. Kapiukse kollid jälle platsis	21
3. Puuksutav Joosep ja ülejäänud pere	38
4. Vett pritsiv kivi	44
5. Lugu sellest kuidas Liisu sõjas sanitariks käis	50
6. Liisu liivaaugus	57
7. Liisu leiutab küünlapuhuja	62
8. Liisu hakkab tuletõrjujaks	71
9. Liisu, Madli ja Timma hakkavad kuulsateks kirjanikeks	77
10. Lendav õunapuu	84
11. Metallkroonine	91
12. Vaikuse hääled	97
13. Jani seiklused Varjudemaal	110
14. Roosa printsess	129
15. Kurjajuurikas	142
16. Kitupunn	147
17. Une-Mati, Madli ja lambad	156
18. Sukk ja saabas	159
19. Taskuvaras Tarmo ja kotipoiss Kostja	163
20. Nael Niilo ja tema suur unistus	167
21. Kommionu Albert	170
22. Head inimesed	175
23. Kadunud jõulud	180
24. Nõiutud linn	192
25. Topis	199

Luuletused:

1. Tere!	206
2. Perekond	206
3. Kruusi lugu	208
4. Kiilakas ja viilakas	209
5. Kaelkirjak	210
6. Tähtedest	211
7. Pööningul	212
8. Lugu uue koolimütsiga	213
9. Emmele	214
10. Vette hüppamisest	215
11. Tahaksin olla	216
12. Eestimaa	218
13. Ilmapuu	219
14. Restoran	220
15. Emme ja arvuti	222
16. Valu	223
17. Kuidas issi telekat remontis	224
18. Lapse mure	224
19. Autoga maale	226
20. Meie lapse uni	226
21. Isad ja pojad	228
22. Kui sa kiusad kassi	230
23. Unelaul	231
24. Puu on puude kõrgune	232
25. Minu laul	234

Kallid väikesed sõbrad!

Sain nüüd 50 aastat vanaks ja otsustasin sel puhul ühe raamatu kaante vahele kokku koguda jutud ja luuletused, mille kohta olen teilt kõige rohkem kirju saanud ja mida olen ise teiega kokku saades teie esituses kõige rohkem kuulnud. Vahepeal on päris mitu aastat mööda läinud ja paljud raamatud on poodidest otsa saanud. Seepärast ongi teil võimalus siin uuesti kohtuda Kapiukse kollidega, Mihkliga, kes kuulas vaikuse hääli, Roosa printsessiga, kellel oli kõik olemas, Janiga, kes käis Varjudemaal seiklemas, ja muidugi Liisu, Madli ja Atsiga Liisu-juttude raamatutest. Siit ei puudu ka Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja, Une-Mati oma udujuttude ja lammastega ning nael Niilo, kelle suurimaks unistuseks oli saada haamriga vastu pead. Nende kaante vahele mahuvad veel tillukesed Nele ja Kati, kes läksid kadunud jõule otsima, poiss Jan, kes elas nõiutud linnas, ja isegi mees, kes suurest rahakogumisest topiseks muutus.

Väikese meeldiva üllatusena olen siia lisanud ka üht-teist päris uut – sellist, mida veel üheski minu raamatus kirjas ei ole. Mul on hea meel, kui see kogumik leiab koha teie raamaturiiulil ja nii mõnelgi võib-olla ka südames.

Kohtumiseni!
Heiki Vilep

